

Cherie
Priestová

GANYMEDES

TRIFID

Cherie Priestová
Ganymédes

Copyright © 2011 by Cherie Priest
Translation © Zdeněk Uherčík, 2011
Cover © Jon Foster, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-640-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

**Cherie
Priestová**

GANYMEDES

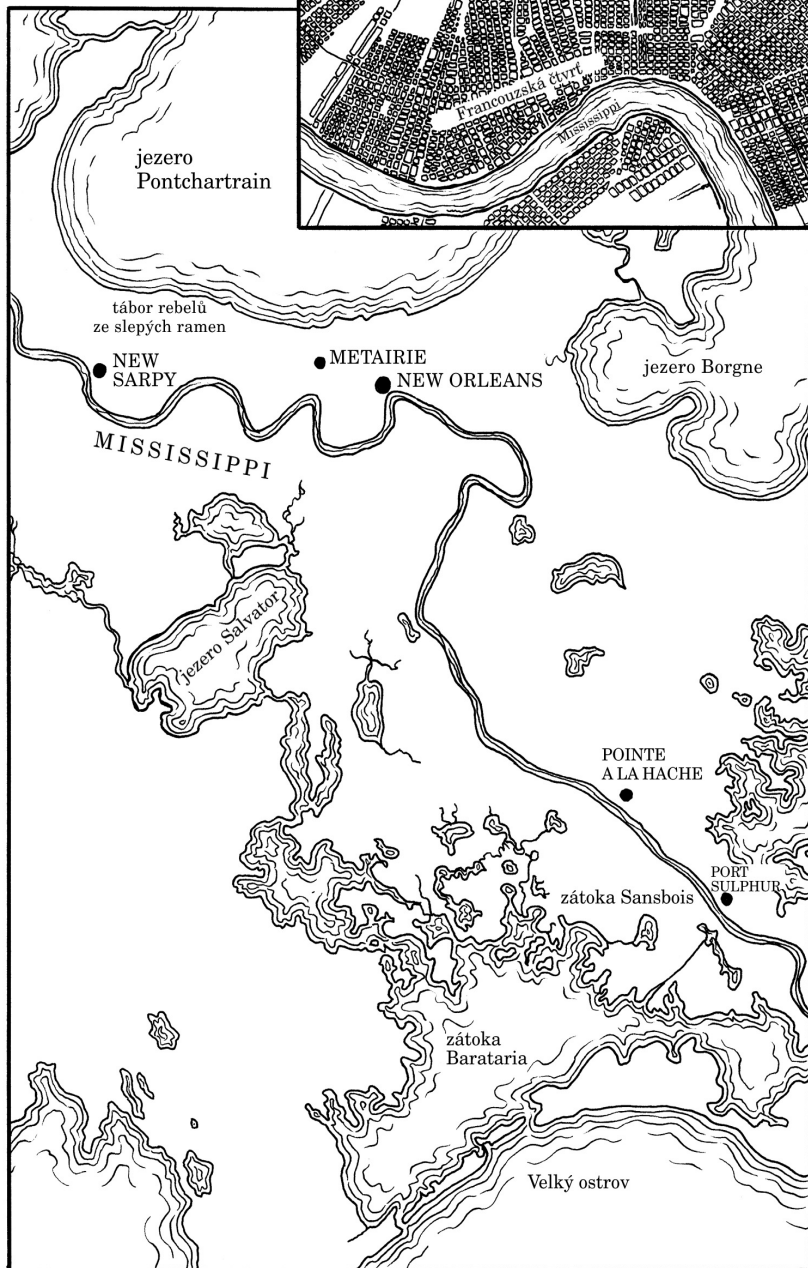
Mechanické století – kniha čtvrtá

Stanislav Juhaňák – Triton

*Ganymédes je věnován všem, kteří se neprokousali
k historické literatuře... ale měli.*

Stejně jako všechny mé knihy ze série Mechanické století i tato je fikcí. Její děj je smyšlený a nepravděpodobný a některé skutečné události jsou překrouceny tak, aby vyhovovaly ději. Dobře vím, že předpoklad existence zombií je naprosto nevědecký. Ale pokud vám nevadí zombie potloukající se v okolí New Orleansu devatenáctého století... pak myslím, že mi jistě prominete drobné úpravy politických reálií a geografie.

Děkuji, že jste se pustili do čtení! A prosím nepište mi, jak jsem „zprznila“ dějiny. Ujišťuji vás, že můj přehled v historii je přinejmenším tak důkladný jako můj popis živých mrtvých.

Poděkování

Tato kniha by nikdy nevznikla bez trpělivosti a pomoci následujících lidí, které uvádím bez jakéhokoli pořadí: Liz Gorinská – editorka, diplomatka a advokátka nejtěžšího kalibru; můj manžel Aric, který udržuje oheň v krbu doma; Jennifer Jacksonová – agentka a ozvučnice, kterou je třeba vyvažovat diamanty; Bill Schafer, přítel a šéf, který mě s láskou pozval na palubu a povzbuzoval mě; webmaster Greg Wild-Smith, který zabránil kolapsu Internetu... Vřelé díky vám všem, že jste přetrpěli tuhle malou Godzillu.

Díky komunitě spisovatelů, kteří mi dělali doma společnost. Týmu Seattle – Markovi Henrymu, Caitlin Kittredgeové (která je stále čestným členem, přestože se odstěhovala), Richelle Meadové a Kat Richardsonové; Scalzimu, Mary Robinette, Tobiasovi, Scottovi, Justine a mnoha dalším, kteří mě uchránili před samotou. Nesmím zapomenout na Wila a Warrena, Arianu (vrátnou) a všechny ostatní v tajném klubu, který slouží světu. Bez vás bych to nedokázala. Má láska patří také Ellen a Suezie za hlídání koček a dodávky svačín a pečiva.

Díky nezávislým knihkupectvím a řetězcům po celé zemi. Jakékoli díky za tak úžasnou pomoc a podporu jsou málo. Zvláštní poděkování patří lidem ze Seattlu, kteří se mnou spolupracovali nejvíc: Duane Wilkinsové z univerzitního knihkupectví, Stevovi a Vladovi z knihkupectví Third Place Books a lidem z Northgate B&N.

A nakonec největší a nejvřelejší díky patří všem čtenářům, kteří si oblíbili tuto malou, výstřední fikci. Děkuji

vám steampunkové, dieselpunkové, clockpunkové, steamgothové a všem ostatním, kteří jste si našli to své v nice retro futurismu. Děkuji, že jste četli tyto knihy a věnovali jim místo ve svých knihovnách a srdcích.

Hlavně díky vám tyto knihy vznikly.

Nesmíme také zapomínat na plovací blány Strýčka Sama. Byly přítomné ve všech vodních prostorách. Nejen na otevřeném moři, v širokých zátokách a prudkých řekách, ale také v úzkých bahnitých ramenech a kdekoli, kde země byla trochu provlhlá, tam všude byly a zanechaly za sebou stopu.

*Prezident Abraham Lincoln,
dopis Jamesi C. Conklingovi
z 26. srpna 1863*

„Croggon Hainey pozdravuje, ale nemá čas,“ řekla Josephine Earlyová a s kyselým úšklebkem zmuchlala telegram v dlani. Hodila papírovou kuličku do malého válcovitého odpadkového koše vedle svého psacího stolu, zhluboka se nadechla a povzdechla si. „Takže musíme hledat jiného pilota. Zatraceně.“

„Letiště je plné pilotů, madam,“ poznamenala její tajemnice Marilyn Quantrillová.

Josephine se opřela a začala poklepávat prsty o područku křesla. „Ale ne takových jako on.“

„Hainey... to je ten barevný? Jeden z Šilenců od Maconu?“

„Ano. A je to nejlepší letec, jakého znám. Ale nemám mu za zlé, že to nechce vzít. Stále ho hledají, takže letět tak daleko na jih by pro něho bylo nebezpečné. Máme sotva na to, abychom zaplatily jeho cenu, ale riziko navíc mu zaplatit nedokážeme.“

Marilyn zklamaně přikývla, ale chápala. „Za zeptání jsme nic nedaly.“

„Ne. A já na jeho místě bych to také nevzala.“ Josephine přestala poklepávat na područku a pokusila se vtěsnat své nabírané modré šaty víc do úzkého prostoru mezi područkami mahagonového křesla. „Ale samozřejmě jsem doufala, že řekne ano. Na tu práci se dokonale hodí a na dokonalého pilota nenarazíme každý den. Můžu ti říct, že na letišti nenajdeme nikoho ani z poloviny tak dobrého. Potřebujeme muže s mimořádným citem pro létání a bez jakýchkoli závazků a sympatií jak k Republice, tak ke Konfederaci. A to, má drahá, bude veliký problém.“

„Víme ještě o někom vhodném, který by nebyl odsud?“

„Nikdo mě nenapadá,“ zamumlala Josephine.

„Možná je to stejně jedno,“ pokračovala Marylin. „Možná má Rucker Little pravdu a letec nebude mít o nic víc štěstí než námořník.“

„Myslím, že sotva někdo selže tak dokonale jako ti poslední námořníci.“

„Všichni se přece neutopili.“

„Čtyři z pěti. To ani nestojí za řeč.“

„To jistě ne, madam.“ Marylin sklopila oči a pohrávala si s rukavičkami. Vzhledem k vlhku a horku v deltě nosila rukavičky jen zřídka, ale po lokty dlouhé, hedvábné rukavičky s perleťovými knoflíčky byly dárkem od zákazníka a on trval na tom, aby si je dnes večer oblékla. Vlasy spletené do copů měla stažené v týle a v nich vetknuté pštrosí péro. Její žluté šaty stály sotva polovinu toho co rukavičky, ale přesto se k sobě dobře hodily.

„Najdu někoho jiného a dokážu panu Mumlerovi, že mám pravdu,“ slibovala Josephine. „Prostě vím, že s tím strojem špatně zacházejí. Potřebuji jen pilota, aby jim to dokázal.“

„Ale musíte uznat,“ namítla nesměle mladší žena, „že je zvláštní, když čekáte, že si s tím... s tím, co je v jezeře, poradí letec.“

„Mimořádné věci někdy vyžadují mimořádná řešení, má milá. Zatím tedy uděláme tohle: zítra odpoledne si vezmeš jedno z děvčat, třeba Hazel nebo Ruthie, půjдете na letiště a budete mít oči otevřené.“

„A co budeme hledat?“

„Kohokoli, kdo není z jihu nebo z Texasu. Budete se dívat po cizincích, kteří trčí z davu. Ale nebudete si všímat Angličanů a lidí z ostrovů, ty nechceme. Chceme lidi, kteří se nestarají o válku a nepatří k žádné straně. Dopravce, obchodníky, piráty.“

„O pirátech nic nevím, madam. Řeknu vám, že mě děsí.“

„Hainey je pirát, přesto mu věřím natolik, abych ho zaměstnala,“ opáčila Josephine. „Není pirát jako pirát. Když

budu muset, zkusím to s nějakým. Ale neboj se. Nebudu od tebe chtít, abys šla do zátoky nebo jednala s Lafitteovci. Jestli nám nezbude než najmout piráta, vyřídím to osobně.“

„Děkuji, madam.“

„Zátoku Barataria budeme brát jako poslední možnost. Poslední možnost ale nepotřebujeme. Prozatím. Plavidlo je sotva použitelné a Chester říká, že potrvá pár dní, než vyschne a bude připravené k dalším u pokusu. Jakmile bude v pořádku a my budeme mít někoho, kdo ho dokáže ovládat, aniž by všechny v něm utopil, můžeme se do toho dát. Musíme ho dostat do Zálivu a musí se to povést hned napoprvé. Druhou šanci mít nebudeme.“

„To je pravda, madam,“ souhlasila Marylin a změnila téma: „Promiňte madam, neměla byste trochu času?“

„Trochu času? Ale ano.“ Josephine sáhla do levé přední kapsičky a vyndala hodinky. Byl to kousek, jaký nosí ženisté, se sklíčkem vsazeným ve víčku, takže stačil jediný pohled a bez otevírání věděla, kolik je hodin. „Je za deset osm. Neměj strach, na schůzku s panem Springem přijdeš včas. Ale jak ho znám, už přešlapuje pod schody.“

„Myslím, že mě má docela rád, madam.“

„To předpokládám. Měj to na paměti a buď opatrná, Marylin.“

„Vždycky jsem opatrná.“

„Víš, co myslím.“

„Ještě něco?“ zeptala se, když vstala.

„Ne, drahá.“

Marylin Quantrillová si tedy rychle zkontrolovala účes v zrcadle u dveří a vyšla z kanceláře ve druhém patře. Budova byla oficiálně známa jako Garden Court, penzion pro dámy, neoficiálně jako penzion slečny Earlyové, či penzion pro slečny slečny Earlyové.

Josephine si z neoficiálních označení mnoho nedělala, a stejně by jí to nebylo mnoho platné. Název se zdvojenými slečnami držel jako sluncem vysušená dehtová skvrna.

Ale přece jen jí trochu vadilo to oslovení. Nevěděla, proč by jí mělo zůstat jen z toho důvodu, že se ještě nevdala, přestože jí už bylo čtyřicet. A navíc nezaměstnávala žádné „slečny“. Vynaložila hodně úsilí, aby její dámy byly opravdu dámami, vzdělanými a s rozhledem. Její dámy uměly číst a psát francouzsky i anglicky, některé mluvily i španělsky. Braly lekce dobrého chování, šití a vaření. Pravda, byly to všechno mladé ženy, ale žádná lehkomyšlná děvčátka. Doufala, že až jednou opustí penzion Garden Court, budou se o sebe umět sama postarat.

Všechny ženy z Garden Courtu byly barevné a svobodné.

Josephine měla zkušenost, že muži ze všeho nejvíc milují rozmanitost. Nenajdou se dva muži, kteří by měli naprosto stejné choutky. S tím vědomím zaměstnala čtrnáct žen rozličných odstínů pleti, od dvou úplně černých rodaček z Karibiku po několik světlých míšenek, jako byla Marilyn, které byly téměř bílé. Josephine sama byla osmou generací narozenou v Americe, díky prabábě, která dorazila do New Orleansu na lodi jménem *Adelaide*. Její babička byla ve třinácti prodána jako služka a ve čtrnácti se jí narodilo první dítě, Josephinina matka.

A tak dál a tak dál.

Josephine byla vysoká a štíhlá, její pokožka měla barvu čaje s mlékem. Měla vysoké čelo a plné rty, a přestože vypadala na svých dvačtyřicet let, nesla svůj věk s elegancí. Pravdou bylo, že s přibývajícimi lety už nebyla krásná, ale jenom hezká, ale předpokládala, že potrvá nejméně deset let, než sklouzne k obávanému přídomku pohledná.

Znovu pohlédla na hodinky a na koš s nešťastným telegramem a přemítala, co proboha dál. Major Alcock očekával hlášení, jak pokračuje v plnění svého úkolu, a admirál Partridge dal jasně na srozuměnou, že není bezpečné zůstat s nosičem vzducholodí *Valiantem* příliš dlouho v blízkosti delty. Texas to nebude tolerovat a zažene obrovskou loď na moře jako když se hejno vran sesype na orla.

Má čas do května. Ne déle.

To znamenalo vyřešit za necelé čtyři týdny spoustu věcí, které nemusely být řešeny celé roky.

„*Ganyméde*,“ zašeptala, „však já najdu někoho, kdo s tebou poletí.“

Potřebovala jen pilota ochotného riskovat život ve stroji, který až dosud zabil sedmnáct mužů, proplout s ním po Mississippi kolem pevností Jackson a Saint Philip a všech Rebelů a Texasanů v nich, opatrně jej vyvézt do Mexického zálivu kolem půl tuctu konfедераčních válečných lodí, a to všechno s vědomím, že ta věc může každým okamžikem vybuchnout, udusit všechny uvnitř nebo klesnout na mořské dno.

Chtěla toho opravdu tak moc?

Unionisté si mysleli, že se musela zbláznit. Přestože měli o potopené plavidlo zájem, nechtěli, aby kvůli tomu zemřelo dalších sedmnáct lidí. Proto veškerou další snahu o jeho vyzvednutí musela financovat Josephine. Ale její kapsa nebyla tak bezedná, jak si zřejmě major myslel, a nemohla si dovolit zaplatit špičkového žoldáka.

I kdyby znala nějakého letce z poloviny tak dobrého, jako byl Croggon Hainey, a bez vazeb na okupační síly republiky nebo Konfederaci, nemusel by jí stačit měsíc na to, aby ho sem dostala, připravila a vyzkoušela.

Stiskem otevřela hodinky. Kolečka uvnitř se zatočila.

Ale když o tom tak uvažuje...

Řekla Marylin, že žádného dalšího letce už nezná. Ta lež jí vyklouzla z úst jako po másle, jako kdyby si ani sama neuvědomila, že to není pravda. Někdo jiný by tu ještě byl.

Ale tahle možnost nestála za úvahu. Koneckonců je to mnoho let, kdy ho naposledy viděla, kdy na něho vůbec pomyslela. Vrátil se zpět na západ? Oženil se a založil rodinu? Přišel by, kdyby ho pozvala? Podle všeho už ani nemusel být naživu. Málokterý muž, a zvlášť muž jako Andan Cly, přežil kariéru piráta.

„Nejspíš už bude hezky dlouho po smrti,“ řekla si Josephine pro sebe.

Ale nebyla si jistá.

Podívala se na odpadkový koš a napadlo ji, že stačí jeden telegram a zjistí to.

Croggon Hainey se obvykle pohyboval na severozápadě. A Cly se vynořil z nějakého zavšiveného přístavu... jak se to tam jmenuje? Aha, Seattle, v teritoriu Washington. Nejzazší výspa koloniálního území.

„To nebude náhoda,“ sdělila prázdnému pokoji a uvědomila si, že si tím sama lichotí. No a co? Nebyla první.

Dole pod schody něco těžce, měkce žuchlo.

Josephine natahovala uši a nakrátko zapomněla na koš, telegram a možné zprávy o bývalých milencích z dalekých provincií. Naslouchala a doufala, že už nic dalšího neuslyší.

Garden Court se lišil od většiny bordelů, ale ne zase natolik, aby se v něm nevyskytovaly žádné problémy. I tady se občas objevil opilec nebo násilník, který chtěl víc, než si zaplatil. Josephine dělala, co mohla, aby zabránila nejhorším výstřelkům, a byla hrdá na kvalitu svých dam a relativní klid ve svém podniku. Přesto nikdy nezapomínala, jak rychle se mohou věci zvrtnout a jak málo stačí, aby si Francouzská čtvrt vzpomněla, že je jenom barevná žena, která nemusí nutně vlastnit majetek, tím méně jej chránit, rozmnožovat a užívat k nezákonným činnostem.

Po této hraně kráčela každou noc. Na jedné straně uznávaná podnikatelka, která poskytuje služby vojákům, námořníkům, obchodníkům a plantážníkům... na druhé straně vnučka otroků, která se sama může stát otrokem jen tím, že překročí špatnou státní hranici.

Louisiana není bezpečná pro ni ani pro její dámy. Možná pro nikoho.

Ale tohle byl její dům a ona jej chránila s liščí divokostí a prohnaností. Proto, když zezdola uslyšela ten zvuk, pozorně naslouchala a doufala, že o nic nejde a bude násle-

dovat jen nevinné ticho. Ale očekávala nejhorší a podle toho se také připravila.

V horní zásuvce otlučeného psacího stolu přechovávala Schofield .44 – revolver Smith & Wesson, kterému říkala Rusáček. Byl jako obvykle nabitý. Vyndala ho a znovu zásuvku zavřela.

Bylo snadné ukrýt revolver pod sukněmi. Lidé nepočítají s tím, že by žena mohla používat levou ruku, ani s napadením od někoho v okázalých šatech. To byl další dobrý důvod, proč je stále nosila.

Protáhla se dveřmi kanceláře a po červeném běhounu došla na konec chodby, kde točité schodiště spojovalo toto patro se dvěma pod ním. Jeho zábradlí se lesklo pod letnými doteky její dlaně. Leštilo se každý týden. Pozdvižení se zřejmě odehrávalo v prvním patře. Pomalu sestupovala dolů.

Situování bylo dobré, pokud na pozdvižení může něco dobrého být. Bylo to mnohem lepší, než kdyby se něco dělo dole v hale. Je to špatné pro obchod a věci se hůř zametají pod koberec, pokud je to třeba. V přízemí lidé zvědavě nakukují mezi záclonami, aby viděli, jak to vypadá uvnitř a také dámy, které zde žijí.

V přízemí mohou být svědkové.

Josephine předbíhala. Myslela dopředu a věděla to. Vždycky myslela dopředu, ale jen tak mohla dlouho zůstat naživu a u vesla, proto si nedokázala představit, že by v tom někdy polevila. Proto stále lehce svírala pažbičku revolveru, schovaného pod hedvábnou vrchní sukní. Jak se přesvědčila jednoho večera za svého mládí, promarněného mezi piráty v zátocě Barataria, nemusí mávat pistolí, aby z ní mohla vystřelit. Kulka snadno proletí spodničkou a dotěrného muže provrtá stejně spolehlivě. Sukně to sice zničí, ale je to přijatelná cena za přežití.

Na odpočívadlo prvního patra seběhla, jako kdyby měla křídla, a málem tam narazila do Texasana jménem Fenn Calais.

Zamlada býval pan Calais urostlý. Teď to byl tlouštík s tvářemi zarudlými od alkoholu. Jeho dobromyslný, kulatý obličej dobře znaly všechny dámy z Garden Courtu. Na jedné paži mu visela Delphine Hooblerová, na druhé Caroline Youngerová.

„Brej večír, madam!“ pozdravil zvesela. Vždycky byl veselý. Podle Josephine až podezřele, ale Fenn byl oblíbený jako nikdo před ním.

„Dobrý večer, pane Calaisi,“ odpověděla, zdvořilá jako vždy. „Vidím, že je o vás postaráno. Mohu pro vás něco udělat, budete ještě něco potřebovat?“

Caroline střelila po Josephine vážným pohledem a nakřčila obočí. To doprovodila prudkým pohybem hlavy a smíchem. „My se o něho postaráme, slečno Josephine,“ prohlásila vesele, ale ten vážný výraz z jejích očí nezmizel.

Josephine pochopila a přikývla. „Tak dobře.“ Usmála se a ustoupila, aby mohli projít. Když byli pryč, obrátila pozornost ke druhému konci chodby. Caroline a Delphine odváděly Fenna Calaise pryč od něčeho.

Od někoho.

Uhodla to dřív, než uviděla nedovřené okno a blátivou stopu mužské boty na koberci.

Ohlédla se, aby se ujistila, že je Texasan z doslechu, a tiše zavolala: „Deadericku? Bylo by sakra dobře, kdybys to byl jen ty.“

„Jsem to já,“ zašeptal a vyklonil se do schodiště. „Ten Fenn usnul na gauči s flaškou v ruce. Myslel jsem, že se proplížím, ale spal hrozně lehce.“

Oddechla si a zastrčila Rusáčka do kapsy sukně. „Delphine a Carrie se o něho postaraly.“

„Jo, viděl jsem.“ Rozhlédl se po chodbě. Když kromě sestry nikoho jiného neviděl, s úlevou vylezl z úkrytu.

Deaderick Early byl vysoký, štíhlý stejně jako jeho sestra, ale tmavší. Měli společnou jen matku, proto byla Josephine o několik odstínů světlejší. Jeho vlasy byly husté,

nepoddajné a černé jako inkoust. Příliš si je nestříhal a dlouhé prameny mu sahaly až pod uši.

„Máš štěstí, že to byl právě Fenn. Dá se snadno zmást a asi byl tak pod parou, že by tě stejně nepoznal.“

„Přesto jsem nechtěl riskovat.“

Povzdechla si, zamnula si čelo a opřela se o stěnu. „Co tady děláš, Ricku? Víš, že nemám ráda, když chodíš do města. Mám o tebe strach.“

„A když tábořím na močálu, to o mě strach nemáš?“

„Tam jsi ozbrojený a jsou s tebou tvoji muži. Tady jsi sám a všem na očích. Kdokoli na tebe může ukázat a nechat tě zatknout.“ Zamrkala, aby potlačila slzy, které se jí draly do očí. „Čím častěji sem chodíš, tím většímu nebezpečí se vystavuješ.“

„To je možné, ale potřebujeme mýdlo, sůl a kafe. Když už jsme u toho, kapka rumu by mi rozhodně zvýšila popularitu a hodila by se i nějaká lepší lékárníčka,“ dodal a významně se podíval na pruh zarudlé, zapálené kůže na paži. Nepochybně to měla na svědomí některá z těch bodavých a bzučících potvor, které se proháněly nad slepými rameny. „A vlastně počkej, taky jsem ti přinesl tohle.“

Ze zadní kapsy kalhot vyndal přeloženou, zapečetěnou obálku. „Mohlo by to pomoci tvému pilotovi, jestli nějakého najdeš.“

„Co je to?“

„Schémata. Našli jsme je v kufru na základně Pontchartrain. S poznámkami od Hunleyho. Myslím, že je to nákres řídicího mechanismu a části pohonného soustrojí. Aspoň tak to říkali Chester a Honeyfolk, a já bych jim v tom věřil.“

„Nikdo z nich to nepotřebuje?“ Zasunula obálku za kostice korzetu.

„Tuhle část už rozebrali a znovu ji složili. Pro technika v tom není žádná záhada, ale pilotovi, který by chtěl vědět,

do čeho jde... tomu by se to mohlo hodit. Nebo taky ne, jestli do toho chceš někoho namočit nenápadně.“

Seshora se ozval hlasitý výbuch smíchu a dupání těžkých kroků. Sourozenci naráz pohlédli ke stropu, jako kdyby tam hledali vysvětlení. „To je zase Fenn,“ řekla Josephine. „Jde na záchod. Hele, měli bychom jít ven. Je tam klid, a navíc ve tmě tě sotvakdo pozná.“

„Dobře, když chceš.“ Otevřel dveře na zadní schodiště a nechal ji projít.

Šli dolů. V měkkých domácích trepkách našlapovala jako kočka a za zády jí tlumeně dusaly jeho zablácené kožené boty. V přízemí odemkla zadní vchod a strčila do dveří. Zaskřípaly závěsy a spodní hrana dveří s sebou táhla odpadky a špínu.

Vyšli do noci.

Ulička byla tmavá a zavlhlá, páchla zvratky, močí a koňským trusem. Nezvykle bledý měsíc visel nízko, ale noci dominovala hlučná hudba, klení námořníků, opilé hulákání plantážníků a křik kamelotů, kteří se snažili vydělat poslední penny, než zavřou krám. Plynové lampy na Rue des Ursulines rozháněly tmu přízračným světlem, vrhaly ostré, černé stíny mezi starosvětské stavby ve Vieux Carré a poskytovaly Josephine a Deaderickovi nejvyšší možné soukromí.

Josephine poklepala na kapsu bratrovy vesty, kde vždy nosil tabák a papírky. Pochopil, vyndal váček a začal balit dvě cigarety. „Je fajn, že se ten trouba nechal tak snadno odlákat.“

„Jak jsem řekla, měl jsi štěstí. Mladší chlapi sem chodí ozbrojeni a jen co se trochu napijí, hned tahají revolvery. Fenn není trouba, ale je neškodný. Kdyby tě viděl – a i kdyby tě náhodou poznal – dal by se nejspíš uplatit.“

„Ty věříš nějakému Texasanovi?“

„Tomuhle?“ Josephine si od něho vzala cigaretu a počkala, až jí zapálí. Lehce potáhla a vůně tabáku se jí rozlila

nosem a hrdlem. Trochu otupila plesnivý zápach uličky. „Celkem ano. Myslím, že nebude dělat potíže. Umřel by žalem, kdybych mu řekla, že už ho v domě nechci vidět.“

Deaderick si také zapálil a stoupl si na vyvýšený chodník, aby se vyhnul stružce splašků. „Ty se teď přátelíš s republikány? Příště uslyším, že to táhneš s Rebely.“

„Sklapni,“ sykla tiše. „Já ti jenom říkám, že tenhle Fenn tady tráví víc času než doma, pokud nějaký domov má. Zvláště hezky se chová k Delphine a Ruth, a rozhodně si nepustí pusu na špacír, když bude mít strach, že už ho dovnitř nepustíme.“

„Když to říkáš.“ Povzdechl si a šeptem se zeptal: „Máš nějaké zprávy od toho našeho známého pilota? Toho chlápka z Georgie. Dokážeš ho přemluvit?“

„Nemůže, takže musím najít někoho jiného. Dělán na tom. Už jsem mluvila s Marylin. Zítra vezme Ruthie a porozhlédnou se na letišti.“

„Na letišti narazí jen na Rebely a republikány. Víc štěstí bys mohla mít kolem Baratarie, ale to je tvoje věc.“

Ušklíbala se a nosem vypustila oblak kouře. „Nemysli si, že jsem o tom neuvažovala. Ale stejně to chci zkusit i v docích. Doba je těžká. Možná najdeme cizince, třeba i lidi ze západu, kteří budou natolik zoufalí, že to vezmou.“

„Kolik nabízíš?“

„Moc ne. Ale s děvčaty se můžu vždycky nějak dohodnout. Mluvila jsem s těmi, kterým se dá důvěřovat, a jsou stejně jako já ochotné podpořit naše zdroje.“

„O tom nechci slyšet,“ opáčil Deaderick upjatě.

„To si myslím, ale nic to nemění. Jestli tohle dokážeme sami, stojí to za to. Všechno, i ty nepříjemné věci. Všichni přinášíme oběti, Ricku. Nedělej, že pro tebe a tvé chlapy je to procházka parkem, protože moc dobře vím, že není.“

Mezi slepými rameny za městem, kde se partyzáni skrývali a odkud přepadávali Texasany a příslušníky Konfederace, byl těžký život. Trny poškrábaná a hmyzem pokousaná

bratrova kůže o tom vypovídala své. Sešívané a záplatované kalhoty, plátěná košile s dřevěnými knoflíky, z nichž ani jeden nebyl stejný.

Ale byla na něho hrdá. Nesmírně. A byla ještě pyšnější, když se na něho dívala a věděla, že všichni bojují – její o deset let mladší bratr velel skupině třiceti mužů, kterou navíc v tichosti platila Unie. Pobíral skutečný plat ve federálním stříbře, každé tři měsíce, přesně jako hodinky. Mimo zraky všech, na samém okraji civilizace, bojoval za ně všechny – za barevné dívky, za Garden Court, za Unii, která zase jednou bude kompletní.

A stejně jako ona bojoval za New Orleans, který si zasloužil něco lepšího než vojenskou posádku Texasanů a poddanství Konfederaci.

Deaderick pozoroval sestru přes žhnoucí konec cigarety. „Takhle to nemůže dlouho vydržet. Tuhle... tuhle...“ Ukázal k ústí uličky, které míjel hřmotný texaský stroj s vlajkou s jednou hvězdou. „Tuhle pakáž musíme dostat z našeho města.“

„Většina z nich odsud touží vypadnout úplně stejně.“

„Ano, to jediné máme společné. Ale jen nechápu, proč je musíš bránit?“

„Kdo je brání? Já jsem ve prospěch Fenna Calaise řekla jen to, že je to starý děvkař, který si nemá kam pověsit klobok. Musím se starat o živnost, to je všechno. Nezačnu si vybírat zákazníky. A kromě toho, čím nás budou mít hnědouši raději, tím bezpečnější budu.“ Použila ve Francouzské čtvrti oblíbený hovorový výraz pro vojáky, kteří přes své šedohnědé uniformy byli do jednoho bílí jako cukr. „Nechci, aby mi tady slídili jejich důstojníci. Ne dokud se dvořím admirálovi a ty jsi v bažinách. Dokud je udržíme v klidu a dobrém rozmaru, nechají nás na pokoji.“

„Kromě těch, které bereš na byt a stravu,“ zabručel. „Pustila sis toho tlouštíka moc k tělu. Říkáš, že je neškodný, ale možná sleduje, jak posíláš telegramy nebo vzkazy

mě a Chesterovi. Může zahlédnout útržek papíru v koši nebo zaslechnout večerní rozhovor. Pak teprve zjistíš, jak můžeš věřit svému domácímu Texasanovi.“

Stejně pochybnosti jí také vrtaly hlavou, když někdy zahlédla Fenna Calaise, jak se motá po chodbách s Delphine, Ruthie, nebo nějakou novou dívkou zavěšenou na své paži... nebo se v některém z pokojů opíjí do nádherně vznešené otupělosti. Někdy si říkala, že by to docela dobře mohl být špion, který má sledovat ji a její dívky. Špioni koneckonců patřili k životu New Orleansu. Špioni všeho druhu, původu, kvality a stylu. Republika Texas jich tu měla pár, ale vzhledem k tomu, že to byla okupační síla, byli špiony automaticky všichni Texasané. Množství konfedačních špionů pak dohlíželo na Texasany, kteří dohlíželi na hladký chod věcí, a dokonce i Unii se podařilo jich sem několik propašovat. Ti pak dohlíželi na všechny.

Josephine to věděla moc dobře. Také byla na výplatní listině.

Odhodila zbytek cigarety dřív, než jí spálil prsty, a zašlápla ho na dlažbě, která byla po odpoledním dešti stále ještě vlhká a kluzká. Její domácí trepky nebyly dělané na procházky po ulicích, a už nikdy nebudou jako dřív. Mezi prsty cítila mokrý z vody a vyzvraceného bourbonu, zředěný koňský trus smíchaný s ostrící a teplou, odpornou břecí, která páchla jako hřbitovní hlína a smrt.

„Nelíbí se mi tu,“ řekla, aby změnila téma. „A taky se mi nelíbí, že jsi tady. Vrať se domů, Ricku. Vrať se ke slepému ramenu, tam jsi v bezpečí.“

„Taky jsem tě rád viděl.“

„Hlavně... hlavně se drž od řeky, ano?“

„Jako vždycky.“

„Slib mi to, prosím.“

Podél řeky a v temných zákoutích Francouzské čtvrti se skrývaly děsivé bytosti a měly hlad. Aspoň se to říkalo.

„Slibuju. I když pár ušmudlanců mi strach nenažene.“

„Vím, že tobě ne, ale mě ano. Viděla jsem je.“

„Já taky,“ prohlásil uštěpačně, což ho usvědčovalo ze lži. Jenom o nich slyšel.

„Nejsou to žádní ušmudlanci,“ zamumlala.

„Ale ano. Narkomani, co zdivočeli jako kočky. Zbytečně si děláš hlavu.“

Chybělo málo a byla by ho obvinila ze lži, ale zrovna o tohle se nechtěla hádat. Když už nic jiného, bylo dobře, že nevěděl o chodících mrtvých. Aspoň si to namlouvala. Byla by nesmírně ráda, kdyby se za celý život s žádným nasetkal, i kdyby to mělo znamenat, že je odsune do říše pohádek, kterými se straší neposlušné děti.

Ve Francouzské čtvrti žil naposledy před deseti lety. Tehdy jich ještě nebylo tolik.

Deaderick se také nechtěl hádat. „Budu se držet od řeky, když ti to udělá radost. A možná se sám brzy vypravím k Baratarii. Občas tam hledáme diskrétní mechaniky a šikovné lidi. Když tam budu, podívám se ti po nějakých pilotech.“

„Dobře. Ale jestli někoho najdeš, dávej si pozor, co mu povíš. Je to nebezpečná práce a když někoho hodně obalamutíme, nebude nám k ničemu, až půjde do tuhého. Proto pošlu ještě pár telegramů. Na někoho jsem si vzpomněla.“

„Vážně?“

„Vím o muži, který by se na ten úkol mohl hodit. Pokud ho najdu. A pokud je stále naživu. A jestli ho přemluvím, aby se ke mně přiblížil aspoň na deset metrů.“

Deaderick se na ni zakřenil. „To vypadá hodně slibně.“

„Vůbec to není slibné, ale je to lepší než nic. Musíme tu věc dostat z jezera. Musíme ji dostat na moře k námořnictvu Unie. Jakmile se s tím naučí, je to pak jen otázka času. *Ganymédes* může všechno změnit.“

„Já vím,“ opáčil a objal ji. „A změní.“

V dále se ozval jásot a do výšky stoupal malý plamen – světlice, která růžově zbarvila nebe. Znovu se ozval jásot a tleskání.

„Zatracený Texasani,“ řekla Josephine unaveně.

„Co to dělají?“

„Dělají binec na náměstí u katedrály, hrají o dobytek a odpalují ohňostroje. To není správné.“

Deaderick přikývl, ale poznamenal: „Tys nebyla v kostele celou věčnost.“

„Ale přesto není správné, co dělají,“ opáčila.

K zápachům města se přidal nevýrazný chemický pach spáleniny. Mísil se do vlhké mlhy od Zálivu a řeky, která měnila Francouzskou čtvrt v horkou, dusnou lázeň. Střelný prach a zvířata, muži, ženy, všemožný alkohol – bourbon z Kentucky, whiskey z Tennessee, rum z ostrovů jižně od Floridy, domácí pálenka. Noc byla cítit olejem na zbraně, sedly a jasmínovou kolínskou nočních dámiček, fialkami a azalkami v koších zavěšených pod okny, štiplavě bylinnou vůní absintu nalévaného z křišťálových karaf, sušenými chilli papričkami rozvěšenými ve stájích Francouzské tržnice, práškovým cukrem a cikorkou.

Josephine si opřela hlavu o Deaderickovo rameno a objala ho na rozloučenou. „Jdeme ke dnu, však víš,“ řekla, polkla slzy a nechala ho jít.

2

Andan Cly složil telegram a řekl: „Ať se propadnu.“ Zastrčil jej do kapsičky košile, pak si to ale rozmyslel a položil ho na bar. Jako kdyby se ho nechtěl dotýkat, ale zároveň ho nehodlal spustit z očí.

„Proč?“ Angeline si opřela nohy o nejspodnější příčku barové židle a tázavě se na něho zadívala. Na sobě měla svůj oblíbený oděv: pánskou košili a zkrácené kalhoty. Na hlavě měla klopák, zpod kterého jí na záda spadal dlouhý, šedý cop.

Pilot a příležitostný pirát si odkašlal a pokynul barmance, aby mu dala něco ostřejšího, než bylo to, co měl ve sklenici před sebou. „Dostal jsem zprávu... od někoho, koho jsem kdysi znával.“

„Tak to musí být ženská.“

„Neřekl jsem, že je to ženská.“

„Kdyby ne, tak byste se tu neošival jako školák u tabule.“

„Sklapněte.“ Ani na okamžik ovšem nepředpokládal, že ho poslechne.

Lucy O’Gunningová mu přisunula panáka a vzápětí vedle postavila láhev whiskey. „Vám taky, princezno?“

„Když už nabízíte.“

Lucy nalila další sklenku. Se svou mechanickou paží zvládala totéž co zdravý barman se dvěma.

„Copak to tu máme?“ Natáhla se po kousku papíru, ale Cly jej rychle popadl a zmačkal.

„Zpráva od nějaké ženy,“ prozradila jí Angeline. „Nepřizná to, ale nic jiného to nebude. Telegram přišel z Tacomy. Freddy Miller ho přivezl s poštou. Vzala jsem ho s sebou, protože jsem stejně měla cestu kolem.“

„Od ženy?“ mrkla Lucy na Andana. „Vy letci jste všichni stejní. V každém přístavu máte jednu.“

„Já takový nejsem. Neviděl jsem ji už... ani nevím... osm, možná deset let. Žije několik tisíc mil odsud a zatím neposlala ani řádku, že bych jí chyběl. Opravdu,“ dodal šeptem.

„Ach.“ Lucy se předklonila, položila své mohutné poprsí na barový pult a opřela si bradu o mechanickou dlaň. „To vypadá zajímavě.“

„Co vůbec chce?“ zeptala se Angeline neomaleně. Vůbec jí nevyvádělo z rovnováhy, že Cly začíná rudnout. Cly měl nakrátko ostříhané vlasy a bylo dobře vidět, jak mu rozpačky začíná červenat celá hlava.

„Chce si mě najmout.“

„Na jakou práci?“ zeptala se Lucy.

„Chce, abych přijel do New Orleansu. Má tam vzducholoď, se kterou bych měl letět, ale víc nevím. Nepíše podrobnosti.“

Angeline si odkašlala. „Vypadá to jako záminka, jak vás pozvat na návštěvu.“

„Tohle se jí nepodobá.“

„Řekla bych, že si tím nejste moc jistý,“ opáčila Lucy. Počkala, až dopije a dolila mu dřív, než ji mohl požádat.

„Jsem si tím naprosto jistý. A vy se mě snažíte opít, abych co nejvíc žvanil.“

„Stěžujete si?“

„Ne, jen to sázejte.“ Odkašlal si a pokračoval: „Nějaký háček v tom být musí. New Orleans je velké město. Má velký přístav, velké letiště. Stačí, aby vyšla na ulici, zavolala a hned má výborného pilota.“ Rozbalil papír, přečetl si pár řádek a pokračoval: „Vím jen, že to má něco společného s něčím, co se jmenuje *Ganymédes*.“

„Co je *Ganymédes*?“ zeptala se barmanka.

„Předpokládám, že vzducholoď. Potřebuje někoho, kdo by ji dostal z Pontchartrainu do Zálivu. Je ochotná zaplatit... ale od jezera je to k pobřeží jen několik mil. Nevím, proč chce, abych se trmácel takovou dálku jen kvůli tomuhle.“

„Zeptejte se jí,“ navrhla Angeline.

„Nevím, jestli to za ty potíže stojí.“

„Stojí ty peníze za ten výlet?“ zeptala se jako vždy praktická Lucy. „Je to dost dlouhá cesta kvůli tak krátkému přeletu.“

„Jakž takž. Nenabízí moc, žádá o laskavost kvůli starým časům.“

„To musely být hodně dobré staré časy,“ usmála se Angeline.

Lucy se narovнала, popadla utěrku a předstírala, že bar potřebuje přeštit. „V New Orleansu jsem ještě nikdy nebyla.“

„Ani já ne, ale něco jsem o něm slyšela,“ řekla starší žena stále s úsměvem a v očích jí šibalsky zahrálo. „Slyše-

la jsem, že je to město hudby, tance a chlastu. Prý je to tam samý Francouz.“

Cly dopil, ale položil dlaň na sklenku, když mu Lucy utěrkou přisunula láhev. „New Orleans je pekelné město, nebo aspoň bylo, když jsem tam byl naposledy. Teď ho ale několik let drží Texas.“

Angeline tázavě nakrčila čelo. „Co s tím má Texas společného?“

Vzal sklenku s baru a otáčel s ní mezi prsty. „Začátkem války, ve dvaadesátém, chtěla Unie město dobýt. Mysleli si, že když ovládnou řeku a přístav, omezí zásobování Konfederace. Tak město obsadili. Potíž byla v tom, že ho nedokázali udržet.“

„Takže je Texas vytlačil?“ hádala Angeline.

„Jo. Rebelové nedokázali sami vyhnat federální vojsko, ale Texasu se také nelíbila taková blízkost Unie, proto souhlasil, že jim pomůže. Myslím, že město osvobodili někdy ve čtyřiašedesátém. Ale jakmile Unii vystrnadili, vznikl problém. Rebelové neměli dost lidí, aby město ubránili, a Unie ho chtěla zpět. Tohle je totiž největší přístav na té straně, chápete? Takže Texas měl dvě možnosti. Buď město udrží, nebo dovolí nepříteli, aby si vytvořil solidní záchytný bod mimo své východní hranice.“

„Takže Texas zůstal,“ poznamenala Angeline.

„Texas zůstal. A nikomu se to moc nelíbí.“

Lucy znovu postrčila láhev k Andanovi. Tentokrát ji vzal a dolil sobě i princezně.

„Texasané provedli nějaké úpravy a otevřeli tam své obchody, aby pod sebe dostali všechen obchod a dopravu a získali z toho co nejvíc. Nikdo nevěděl, jak dlouho válka potrvá, že jo. Nikdo netušil, že se potáhne dvacet let. Když jsem tam byl v jednadmdesátém a dvaasedmdesátém, měli už místní okupace plné zuby. A teď, po těch letech, to bude ještě horší.“

Andan Cly kroužil prsty po okraji plné sklenky a myslel na Francouzskou čtvrt a ženu jménem Josephine. Obě ženy mlčely, ale dychtivě se nakláněly, aby jim nic neuniklo.

„New Orleans,“ protáhl. „Nepodobá se žádnému městu na jihu, ani nikde jinde. Na jihu sice najdete hodně barevných, není divu, přivezli jich tam spousty, ale v New Orleansu je ohromné množství svobodných černochů a taky míšenců. Vlastní domy, obchody, žení se a vdávají a vedou domácnosti stejně jako bílí ze severu v jiných městech. Celý stát je zvláště organizovaný a samo město je tuplem zvláštní.“ Poškrábal se na hlavě a snažil se město nějak popsat, ale na nic rozumného nepřišel.

„Co to znamená, že je zvláště organizovaný?“ zeptala se Lucy.

„Ach, třeba to, že nemají okresy a tak. Z doby, kdy tu oblast ovládali Francouzi, mají farnosti a jejich volby taky vypadají jinak. Lidi, kteří se dostávají k moci, jsou tam jiní. Těžko se to vysvětluje. Ale asi uhodnete, že svobodným barevným se zajídá být pod nadvládou Konfederace... nebo jejich spojence. Odpor k Texasu je to jediné, co mají barevní společného s Konfederací. Člověk by čekal, že je to bude spojovat, ale takhle to na světě nechodí.“

Angeline se ještě víc zamračila. „Nechtější Rebelové, aby pro ně město bylo otevřené?“

„Jistě, ale New Orleans drží Texas. Stále to Rebelům připomíná, že nejsou schopni město udržet sami. Říkají, že jde o čest. Ale je to jenom pýcha, nic jiného.“

Princezna zavrtěla hlavou. „Čest chápu. S pýchou se srovnám. Ale vy bílí jste někdy stejní blázni jako králík, který se chce přátelit s hadem.“

„Ale no tak, Angeline,“ ušklíbl se Cly.

Lucy se zasmála. „Jistě nemyslíte přítomné.“

„Kdepak!“ Sklouzla ze židle, dopila svůj drink a dotkla se okraje klobouku. „Včetně vás dvou.“ Začala hledat po kapsách a dodala: „A díky za lekci z dějepisu, kapitáne,

bylo to vážně poučné. Ale už musím jít. Potřebuji chytit noční vlak z Tacomy.“

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Andan. „Možná bych vás mohl vzít.“

„Do Portlandu. Díky za nabídku, ale nedělejte si s tím starosti. Jedu za starým přítelem a občas se ráda projedu vlakem. Je to jen půl dne cesty. Bude mě čekat na nádraží.“ Hodila na barový pult několik mincí a mrkla. „Zastavím se za vámi, až se vrátím.“

„Dobře, slečno Angeline,“ řekla Lucy a zamávala. „Šťastnou cestu.“

Když vyšla hlavními, utěsněnými dveřmi hospody U Maynarda, potřásla Lucy hlavou. „Nechápu, jak to dělá. Chodí si sem a tam, jako kdyby to vůbec nic nebylo.“

Andan znovu pročítal telegram a chránil ho před zvědavým pohledem Lucy. Drbal se za uchem a přejížděl očima řádky, jako kdyby z nich napočtvrté nebo napopáté mohl vyzdímat nějaký další význam.

„Hm? Určitě má svoje metody,“ opáčil, aniž vzlhl od papíru.

„Nepochybně. A co vy? Co ten váš telegram?“

„Co je s ním?“

„Vezmete tu práci?“

Pokřčil rameny a konečně se na ni podíval. „Peníze se hodí a v New Orleansu můžu naložit spoustu věcí, které jinde neseženu. Můžu vám přivést nějaký absint, Lucy. Měla jste někdy absint? Když vám dovezu pár sudů, budete nejbohatší barmanka v teritoriu.“

„Ach, vy byste to pro mě udělal? A já si už myslela, že chcete rozdmýchat plamen staré vášně.“

„To jste špatně pochopila.“

„Myslím, že ne.“

„Nebylo to jednoduché.“

„To se vsadím.“

V tu chvíli zamlaskalo těsnění a dveře se znovu otevře-